

Ν. ΣΟΦ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουθέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Παυᾶ. — Jules Lermina: Α. Β.

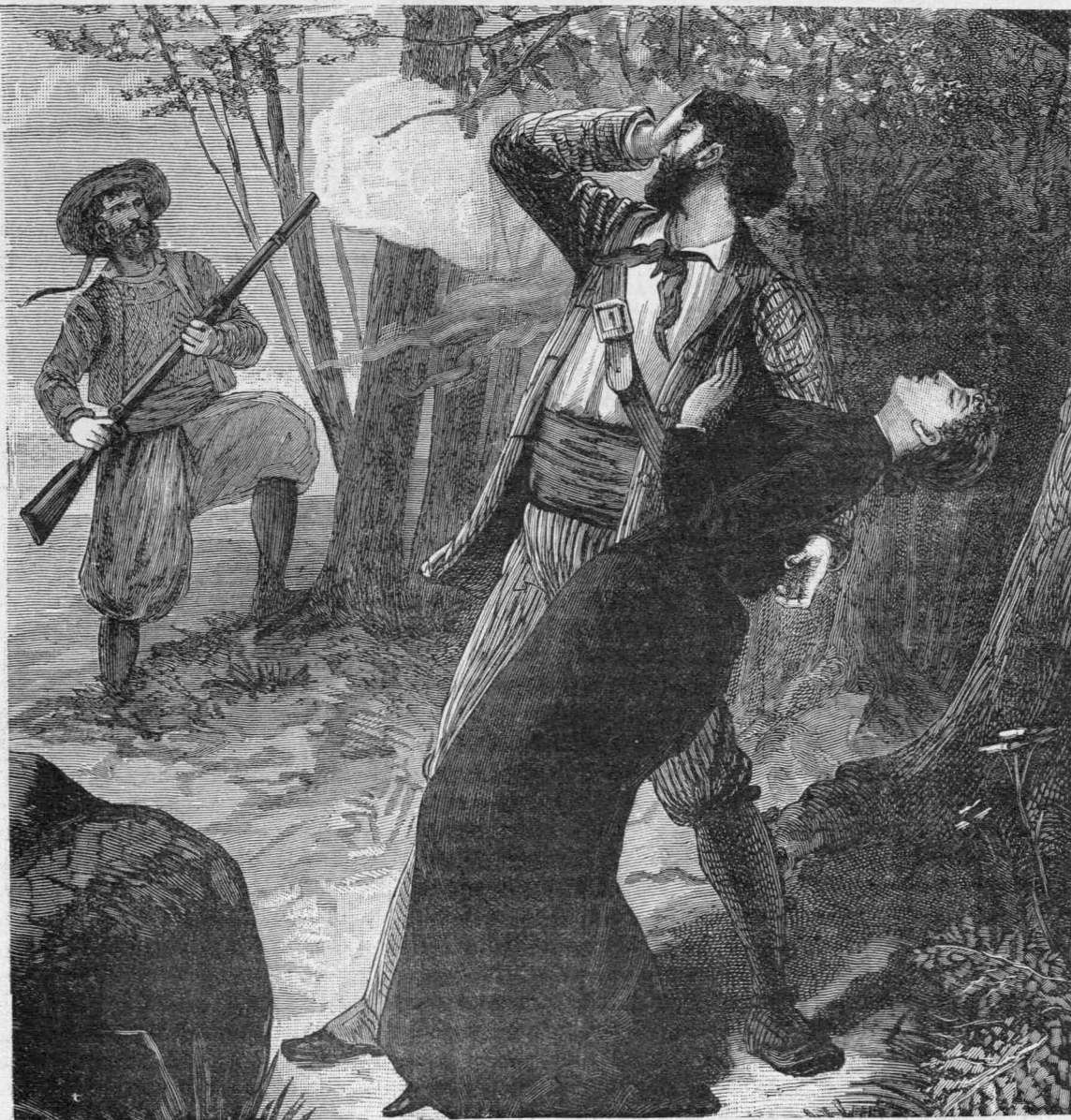
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ὁ Κορνετιῶνος πρὸ ἀφρων ἐκ τῆς ὁδύνης εἰδέχθη αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του (Σελ. 186).

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἐληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ κύριος Ὄβερτέν ἀνεζήτησε διέξοδον καὶ δὲν εὑρίσκειν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἦν εἰς ἀκρονῆυχαριστημένος.

Ὁ Μισὸ ἠτένιζε τὴν Ἀγνήν, ἀλλ' αὐτὴ οὐδ' ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἐφάνη.

Ἐνδομύχως ὑφίστατο μαρτύριον ἡ δύστονος νεάνις.

Ὁσφ ἀβέβαιος καὶ τεταραγμένος καὶ ἂν ἦν ὁ ἀνακριτὴς, ἐξετέλει ἐν τούτοις ἐν συνειδήσει τὸ καθήκον του.

Ἰππηγόρευε τῷ γραμματεῖ τοπογραφικὰς λεπτομερείας καὶ περιγραφὰς καὶ κατῆρτιζεν οὕτω τὴν ἐκθεσίαν του.

— Δὲν δύναται τις ἀρά γε, εἶπεν αἰφνης ὁ Ὄβερτέν, ν' ἀνακρίνη τὴν δεσποσύνην ἂν ἡ μήτηρ της δὲν δύναται ν' ἀπαντήσῃ;

Δι' ἀδιοράτου νεύματος ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπέδειξε τῇ Ἀγνῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ σιωπήσῃ.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ.

Ἄλλ' ὁ ἀνακριτὴς προσέκοψεν εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπάντησιν:

— Δὲν γνωρίζω.

Ἀπηλπίζετο μὴ δυνάμενος νὰ διαφωτίσῃ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτε ἡ Ροζίνα διαλαθούσα τὴν φύλαξιν τοῦ Μισὸ ἐπανήλθεν ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἀφ' οὗ εἶχεν ἐξέλθει.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἀνακριτὴς ἀπηύθυνε τῇ Ἀγνῇ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Ποῖοι ἐκ τῆς οικογενείας ἦσαν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Πενοὲ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους τοῦ πολέμου;

— Ὁ πατήρ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ροζίνα, καὶ ὁ πρωτότοκος Ἰβ, ὁ καλλίτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

— Ἰβ Κερανδάλ;

— Βέβαια. Πῶς θέλετε νὰ ὀνομάζεται; Μήπως τὸν θεωρεῖτε νόθον;

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Ποῖοι; οἱ ἀδελφοί του;

— Ναί. Ποῦ ἦσαν;

— Εἰς τὸ στρατὸν ὅπως ὄλοι.

— Ἐπανήλθον;

— Βέβαια. Ἄμα ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος ὅπως ὄλοι.

Ἡ Ροζίνα παρετήρει ἐκπληκτος τὸν ἀνακριτὴν.

Ἐφαίνετο λέγουσα:

— Θὰ τελειώσῃ τὰς ἐρωτήσεις του αὐτὸς ὁ γέρον;

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ Ἰβ Κερανδάλ;

— Δὲν γνωρίζω. Θὰ ἦναι εἰς τὸν μύλον διὰ τὸ ἀλεύρι.

Ὁ κύριος Ὄβερτέν συνεβουλεύθη τὸν εἰσαγγελεὰ διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἄν ἐξεδίδετο ἔνταγμα νὰ προσαχθῇ, εἶπεν.

Ἡ Ροζίνα ἠνορθώθη.

— Τί ἔνταγμα; διὰ ποῖον; ἀνέκραξεν ἐννοοῦσα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ φίλου της. Διὰ τὸν Ἰβ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἐντιμότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου; Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ σεῖς ὁ σεβάσμιος γέρον. Αὐτὸς διατηρεῖ ὄλους μας. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἰκανὸς νὰ βλάβῃ οὔτε ἐν νήπιον. Ἐρωτήσατε εἰς τὸ χωρίον, τὸν Καουσάκ, τὸν Ζοζόν, ὄλους καὶ θὰ σὰς εἶπουν. Καὶ ὄλα αὐτὰ γίνονται διὰ τὸ τίποτε.

— Εἶναι χαριτωμένη αὐτὴ ἡ κόρη, ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεὺς. Θὰ τὴν φιλήσω ἐγώ!

Ἡ Ροζίνα ἐξηκολούθει μετὰ ζωηρότητος:

— Διὰ τὰς ραδιουργίας τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου τοῦ Λεσγιδου νὰ φυλακισθῇ ὁ Ἰβ; Ὑψίστε Θεέ! Αὐτὸ βεβαίως δὲν θὰ γείνη. Τότε ἂς φυλακίσουν καὶ τὸν ἱερέα, τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὸν Θεὸν ἀκόμη!

— Χωροφύλακες, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, ἀπομακρύνετε αὐτὴν τὴν κόρη.

Ὁ Μισὸ ἐφάνη πάλιν, πρὶν ἢ ὅμως λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ πλησιάσῃ τὴν Ροζίνα, αὐτὴ ἐξηφανίσθη κλείουσα ὀπισθεν αὐτῆς θύραν τινὰ μετὰ πατάγου.

— Καλὴ κόρη, διενσεῖτο ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ πῶς ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν Ἰβ!

Ἐνφ ὁ ἀνακριτὴς ἐδίσταζεν, ὁ γραμματεὺς ἐχάρασεν ἐν τάχει σχεδίασμα τῆς ἐπαύλεως.

— Νὰ τὸν συλλαβῶμεν; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Τὸ νομίζω ἀναγκαῖον, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς.

Ἐγραψε γραμματὰς τινὰς καὶ ἐνεχείρησεν αὐτὰς τῷ ἐνωμοτάρχῃ.

Ἄλλ' ἠκούθη ἡ φωνὴ τῆς Ροζίνας κραυγαζούσης ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους:

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται. Νὰ συλλάβουν τὸν Ἰβ! Νὰ τὸν φέρουν χωροφύλακες ὡς κλέπτῃν! Ὅχι αὐτὸ δὲν γίνεται, ὄχι, ὄχι!

Ἐν τῷ δωματίῳ ἐγένετο θόρυβος ἀγγέλων τὴν ἀναχώρησιν τῶν δικαστῶν.

Ἐκ τινος παραθύρου ἡ Ροζίνα εἶδε τοὺς χωροφύλακας παρατεταγμένους ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ἐκλείσε τὴν θύραν μετὰ προσοχῆς.

Ἡ Ἀγνή ἦν γονυπετὴς ἐνώπιον ἀγάλματος τῆς Ἀγίας Ἀννης προστατίδος τῆς μητρός της.

Οἱ χωροφύλακες ἐν γραμμῇ διηθύνοντο προηγουμένως τῆς ἀμάξης πρὸς τὸ Σαιν-Ζιλδάς.

— Ἀγαπητὴ κύριε Ὄβερτέν, ἔλεγεν ὁ εἰσαγγελεὺς, δὲν προχωροῦμεν ποσῶς. Σκότος, μυστήριον, ἀβύσσος! Ἄλλὰ δύο ὠραῖαι κόραι! Ἡ δεσποσύνη πρὸ πάντων. Ἡξίζαν τὸ ταξίδιον. Δὲν συμφωνεῖς. γραμματεῦ;

— Καὶ τί θελκτικὴ ἔπαυλις, κύριε εἰσαγγελεῦ! Ὄνειρον! Δὲν θὰ κοιμηθῶ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας. Εἶναι ἀληθῶς ἀρχαιολογικὴ σπανιότης. Ἐκαμα ἐν σχεδίασμα, τὸ ὅποιον τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι δὲν θὰ δώσω διὰ τριάκοντα σολδία.

— Αὐτὸς ὁ διάβολος ὁ Κεσέρ πάντοτε κερδίζει κάτι. Ἄς ἴδωμεν τὸ σχεδίασμα. Ἐξάριετον. Πρέπει νὰ τὸ προσφέρῃς εἰς τὸν κύριον ἀνακριτὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς δυσχερεστέρως ὑποθέσεως τοῦ δικαστικοῦ του βίου.

Ὁ εἰσαγγελεὺς διεσκέδαζεν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμελέτα μετ' ἐπιμονῆς τὴν δικογραφίαν του.

Ὁ γραμματεὺς ἀπεθαύμαζε τὰς διαφόρους τῆς φύσεως ἀπόψεις.

Ἀπὸ τῶν κορυφῶν ἐφαίνετο μακρόθεν εἰς ἐξ λευγῶν ἀπόστασιν ἡ ἀτελεύτητος θάλασσα, ἀντανακλώσα τὸν ἥλιον.

Ἄμα ἡ ἀμαξα ἐφθασε παρὰ τὸ ἔλος, ἔστη νεύσαντος τοῦ Μισὸ, ὅστις ἐφαίνετο ἔχων τὸ πρόσταγμα κατὰ τὴν ἐκδρομὴν.

Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶχε διαφυλάξει δι' ἐαυτὸν τὸ μυστικὸν τῆς ἀνακαλύψεως.

Προετίθετο νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως ἵνα οὕτω τιμηθῇ διὰ τὸ εὐρημά του ἐνώπιον τῶν ἐκπληκτῶν δικαστῶν, πεπεισμένων διὰ τὸ ἀνωφελὲς τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν.

Αὐτὸς θὰ ἐδείκνυε τὸν μυστηριώδη λάκκον, ἐν φ' ὁ ἀνακριτὴς θ' ἀνεύρισκε τὸ πτώμα.

— Μισὸ, εἶπεν αἰφνης ὁ εἰσαγγελεὺς, οἱ ἄνδρες σου δὲν ἐπανήλθον;

— Ἀκόμη, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Δὲν συνήντησαν τὸν Ζεαννῆνον;

— Δὲν θὰ βραδύνωσι κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἄς ἀναμείνωμεν, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ κατερχόμενος τῆς ἀμάξης, ἐνφ ὁ γραμματεὺς ἐσχεδίαζε τὸ πρὸ αὐτοῦ τοπίον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μέλας ἵππος τρέχων ἐν ταχεῖ καλπασμῷ διήλθε διὰ τῆς ὁδοῦ, ἐν ἣ ἐστάθμευσον οἱ δικασταί.

Ὁραία καὶ εὐσημος ἀμαζὼν φέρουσα ἐρυθρὰν καμέλιαν ἐπὶ τοῦ στηθοδέσμου ἵππευεν ἐπὶ τοῦ ἐξαισίου ἐκείνου ἵππου.

Ἦτο ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

Ἰδοῦσα τὴν συνοδίαν ἐβράδυνε τὸ βᾶδισμα τοῦ ἵππου της καὶ ἐπλησίασε τὴν ἀμαξαν.

Ὁ κ. δὲ Βουζιέρ μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ ὑμῖν. εἶπεν, εἰς Βρινιάκ, παρὰ τῷ μαρκησίῳ δὲ Φερὸλ, δεσποίνις.

— Πράγματι, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Θὰ μᾶς συγχωρήσετε ὅτι εἰσβάλλομεν τοιουτοτρόπως εἰς τὰς γαίας σας, ἀλλ' ἀνάγκη ἐπείγουσα τὸ ἐπιβάλλει.

— Θλιβερά ἀνάγκη, εἶπεν ἡ Καικιλία, ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς σας ταύτης θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐκτιμῆσετε τὴν ἀξίαν τῶν λόγων μᾶς παράφρονος.

Διὰ νεύματος ἔδειξε τῷ κυρίῳ δὲ Βουζιέρ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ὁ παρισινὸς ἠννόησε τοῦτο καὶ ἠκολούθησε τὴν νεάνίδα.

Αὕτη ἔστη ὑπὸ ὑψηλὴν προαιωνίαν δρῦν.

— Εἶσθε εὐγενῆς καὶ ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπε. Δύναμαι λοιπὸν νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἀπροκαλύπτως. Δὲν ἔχει οὕτως;

— Ὅμιλήσατε, δεσποίνις.

— Οἱ Κερανόδ' εἶναι συγγενεῖς μᾶς, μακροὶ ἂν θέλετε, ἀλλὰ ὅπως δήποτε συγγενεῖς. Ἄγνοῶ ἂν εἶναι ἀληθῆ ὅσα λέγονται. Ἄλλως τὸ θρυλλούμενον ἔγκλημα εἶναι πολὺ παλαιόν, ὃ δὲ αὐτουργὸς ἐτιμωρήθη δὲν ζῆ πλέον. Ἡ θυγάτηρ τοῦ θύματος, συγγενῆς μᾶς ἐπίσης, δὲν κατηγορεῖ τινα. Εἶσθε ἰσχυρὸς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ δύνασθε ν' ἀποσιωπήσετε τὴν ὑπόθεσιν διὰ τοῦτο θὰ σᾶς ὀφείλομεν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην. Ἄλλως τε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἠπροξενηθεῖσα ζημία θὰ ἐπανορθωθῇ τελείως, οὕτως ὥστε ἡ ἀποζημίωσις νὰ ὑπερβῇ κατὰ πολὺ τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἂν πρόκειται νὰ πληρώσω ἑκατομύρια.

Ἰδοῦ, κύριε εἰσαγγελεῦ, τί ἤθελα νὰ σᾶς εἴπω. Εἰς ὑμᾶς ἤδη ἀπόκειται νὰ πράξετε ὡς βούλεσθε.

Ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ δὲν ἀπήντησε, δι' ἐνὸς ὅμως βλέμματός ἐβεβαίωσεν αὐτὴν ὅτι θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του τὴν αἰτησίαν της.

Ἡ Καικιλία ἐχαίρειται αὐτὸν ἐπιχαρίτως, διήλθε πάλιν πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὃν ἐχαίρειται ἐπίσης καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς χέρσου.

— Ἰδοῦ καὶ ἄλλη ὥρξια, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεῦς.

— Ἄλλ' αὕτη, κύριε εἰσαγγελεῦ, παρετήρησεν ὁ Ἀριστείδης Κεσέρ, ἔχει ἑκατομύρια.

— Τὰ ἑκατομύρια δὲν βλάπτουσι κατὰ τι, κύρ Κεσέρ.

Ὁ γραμματεὺς ἐποίησε κίνησιν καταφρονήσεως.

— Καλὰ, εἶπεν, εἶναι τὰ ἑκατομύρια, πλειότερον ὅμως ἀξίζει ἡ φιλοσοφία.

Καὶ ἤρξατο πάλιν σχεδιάζων ἐν ἀδιαφορίᾳ.

ΙΘ'

Ἡ τελευταία συνέντευξις.

Ἡ Καικιλία ὄντως ἠσθάνετο ὅτι ἔζη. Ἦτο ἐλευθέρᾳ.

Ὁ γάμος ἐκεῖνος, εἰς ὃν μετὰ τρόμου ἀπέβλεπε, δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο πλέον.

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ τοῦ πύργου, ἔγραψεν ὀλίγας γραμμὰς μετὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὴν φίλην αὐτῆς Βέρθαν Ρισάρ.

«Καλή μου φίλη,

Ἔσο ἤσυχος. Ὁ σύζυγός σου μὲ ἔσωσε. Ἐτελείωσε. Δὲν νυμφεύομαι πλέον. Δὲν θέλω πλέον νὰ νυμφευθῶ. Χάρεις εἰς σᾶς μένω ἀνεξάρτητος.

Ἐννοεῖς τὴν εὐδαιμονίαν μου ἢ μήτηρ μου ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀπόφασίν μου. Σήμερον τὴν πρωῖαν ἔλαβα τὸ πρῶτον ἀληθῶς μητρικὸν φίλημα της. Ὅλοι αἱ εὐτυχίαι συγχρόνως. Εἶναι καλλιτέρα ἢ ὅσον τὴν ἐρανταζόμην. Τὸ μάρμαρον ἐνεψυχώθη καὶ εἶδον ἐν δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀσπάσθητε ἑκατοντάκις τὸν σύζυγόν σου καὶ τὸ θυγάτριόν σου ἐκ μέρους μου.

Ἡ χαρά μου εἶναι ἀπερίγραπτος. Θὰ σοὶ διηγηθῶ τὰ πάντα προσεχῶς.

Σὲ ἀγαπῶ, Βέρθα μου, καὶ σὲ φιλῶ.

Ἡ Καικιλία σου».

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἀφῆνης ἤκουσα ψίθυρον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀμηρᾶς, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ἐξερχόμενος τοῦ ἐδάφους καὶ μοὶ ἔλεγεν :

— Οἱ Προβηγκιανοὶ πυρπολοῦν τὰ ἀνάκτορα, ἐκεῖ δὲ εἶναι κεκλεισμένοι ὁ ὕβριστής σου ἂν ἀποθάνῃ, ποῖος θὰ ἀποπλύνῃ ἀπὸ σοῦ τὴν αἰσχύνην; Ἐλησμόνησας ὅτι ἡ θεραπεία ἔγκειται ἐν τῇ χειρί, ἡ ὁποία σὲ ἐτραυματίσεν;

Ἡγέρθη ἄμέσως καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ πολεμήσω, ἠδύναντο ὅμως οἱ ἰδιόκοι μου. Ὁπλιστα λοιπὸν αὐτοὺς καὶ τοὺς ὠδήγησα εἰς τὰ ἀνάκτορα ἄγνοῶ τί εἶχε καταλάβει τοὺς ἐχθρούς. Ἰσταντο ἀκίνητοι, ὡσεὶ ἐφοβοῦντο νὰ προχωρήσωσι.

Προσεβάλλομεν αὐτοὺς, τοὺς διεσκορπίσαμεν, εἰσῆλθομεν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἐξηγάγομεν ἐκεῖθεν τὸν κόμητα Ἰορδάνην. Εἶπον αὐτῷ διατὶ ἔτρεξας νὰ τὸν σώσω, καὶ αὐτὸς μοὶ ἀπήντησε θρηνητῶν ὅτι ἀφοῦ ὁ Μαμφρέδης ἐφευγεν ἐνεκα τῆς ἀπιστίας τῶν ἰδικῶν του, δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐπιπλήξεις, καὶ ὅτι ἐμίσει τὴν ζωὴν.

Εἶπον αὐτῷ ὅτι εἶχε δίκαιον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθη νὰ προλάβω τὸ κακόν, ἀλλὰ νὰ τὸ ἐκδικήσω, καὶ τὸ ἐξεδίκησα, διότι αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀφθέντων

φρουρῶν εἰς τὴν Πύλην τοῦ Ταχυρρόου, ἐτάφησαν χωριστὰ ἀπὸ τὰ σώματά των. Ἔδωκα αὐτῷ ὄπλα καὶ ἵππον καὶ ἐξήλθομεν οἱ δὲ Προβηγκιανοὶ κατέλαβον τὰ ἀνάκτορα».

— Καὶ τὰ ἐπυρπόλησαν;

— Ὅχι, διετήρησαν αὐτά, ὅπως διανυκτερεύσῃ ὁ Κάρολος.

Ὁ Κάρολε! Χαίρεις ἤδη ἀναπαυόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ἠττηθέντων. Χαίρεις, ἀλλὰ ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν κόσμον ὀλόκληρον ὅτι τοῦτο δὲν συνέβη ἐνεκα δειλίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου.

— Τώρα, ὅτε ὁ Κάρολος ἔθεσε τὸν πόδα ἐν τῷ βασιλείῳ, ἀνάγκη νὰ παραχωρήσωμεν εἰς αὐτὸν κατὶ.

— Τί εἶπες, Ἀμηρᾶ; ἀπὸ τῶν χειλέων σου ἐξήλθον τοιοῦτοι λόγοι;

— Βέβαια, δὲν εἶναι χριστιανός; Ὁ ἀρνηθῆς αὐτῷ μίαν πῆχυν γῆς νὰ ταφῇ;

— Εἶθε νὰ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ παραχωρήσω αὐτῷ περισσότερο! Ἐξακολούθησον τὴν διήγησίν σου.

— Ἐτελείωσα, βασιλεῦ μου. Ἡθελήσαμεν ἀπαξ ἔτι νὰ δοκιμάσωμεν τὴν τύχην· ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ἀγρυπνοὶ. Ἐφονεύσαμεν πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ἰδικῶν μᾶς ἐφονεύθησαν.

Δις ἐνθ' ἔτρεχον ἄσπλος, ἐνθαρρύνων τοὺς Σαρακηνούς, ἐν τῇ συμπλοκῇ, ὁ Ἀγγαλῶνος μὲ ἐκάλυψε διὰ τῆς ἀσπίδος του καὶ μὲ ὑπερήσπισε κατὰ τῶν ἐχθρικῶν προσβολῶν.

Ἰορδάνην, σὲ νῦχαρίστησα τότε περὶ τούτου, καὶ σὲ εὐχαριστῶ καὶ τώρα καὶ θὰ σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάντοτε. Ἐν τούτοις, οἱ Προβηγκιανοὶ περιεκύκλουν τὸ φρούριον, καὶ ἤδη τὰ πρῶτα πεζικὰ τάγματα ἐφάνοντο εἰσερχόμενα ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Ἀμβρούτσου. Ἡξέυρον ὅτι ὁ Μαμφρέδης εἶχε σωθῆ, ἔφερον δὲ μετ' ἐμοῦ τὸν Ἀγγαλῶνος.

Εἶχον ἐπιτύχη ὅτι ἐπεθύμουν.

Ἐπυκνώσαμεν τὰς γραμμὰς καὶ ἀνατρέποντες πᾶν τὸ κωλύον τὴν πορείαν μᾶς ἐξήλθομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα».

Τὰ σκότη εἶχον ἀρχίσει ἀραιούμενα πρὸς ἀνατολάς. Τὰ ἀντικείμενα ἀνελάμβανον βαθμηδὸν τὸ διακεκριμένον σχῆμά των καὶ τὰ χρώματά των.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐγγύς.

Αἱ σάλπιγγες ἔδωκαν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ βασιλεὺς ἵππευσεν καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ μικροῦ του στρατοῦ, διέβη τὸν οὐ μακρὰν τοῦ μέρους, ὅπου διενυκτέρευσε, ἀπέχοντα ποταμὸν Βολτούρνων καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Τελέσης ἐβάδισε πρὸς τὸ Βενεβέντον.

Λέγεται ὅτι ὁ Μαμφρέδης, βλέπων περὶ αὐτὸν τόσοις πιστοῦς, ἐπανελάμβανε συχνάκις :

— Καὶ ἡ συμφορὰ ἔχει τι τὸ καλόν.

Ἐδοκίμασα ἤδη τοὺς ἀνδρας τούτους καὶ δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους μου. Ἡ δεξιὰ μου θὰ κατασπαράξῃ μᾶλλον τὴν ἀριστεράν μου καὶ ὄχι αὐτοὶ νὰ μὴ θυσιασθῶσιν,

ὅπως διατηρήσῃσι τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλείως των.

ΚΗ'

'Αλλ' αὐτὸς φοβεῖται περισσότερο τὴν ἀτίμιον ζῶν ἢ τὸν ἐντίμιον θάνατον. Ὄθεν, ἐπικαλεσθεὶς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ σταυροκοπηθεὶς, ἐξιφύλλησε καὶ ἔστρεψε τὸν ἵππον του...

(ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΤΡΑΠΕΖΑ 28.)

'Ας μάθῃ ν' ἀποθάνῃ ὁ ἠττηθεὶς βασιλεύς. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν προῶρισται νὰ λήξῃ ἡ δόξα του, ἄς κλείσῃ διὰ παντός καὶ τὰ βλέφαρά του ἀπὸ τοῦ πεδίου, ὅπου καταβάλλει αὐτὸν ἡ ἰσχύς, ἄς ρίψῃ τὸ βλέμμα περὶ αὐτόν...

Ποία ἐλπίς τὸν κολακεύει;... Οὐδεὶς βραχίον ἀνυψοῦται ὑπὲρ αὐτοῦ...

'Ὁ θρηγὼς τῶν ἐγκαταλελειμμένων, ὁ ἀπολλύμενος ἐν μέσῳ τῶν ὠρυγῶν τῆς νίκης, μόνος νῦν καὶ μετ' ἐπιμονῆς συγκεντροῦται ἐπὶ τῆς ψυχῆς του...

'Αν τοῦ θανάτου προτιμήσῃ νὰ ἐξευτελισθῇ, συρόμενος ὀπισθεν τοῦ θριαμβευτικοῦ ἄρματος τοῦ νικητοῦ, οἱ ἀνεχθέντες αὐτὸν ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ἦσαν τι ἔλαττον ἐρπετῶν, τὸ δὲ βασιλικὸν διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του εἶναι ὡς ἡ κέραμος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Πύρρου.

Δὲν βασανίζουσιν αὐτὸν οἱ χλευασμοὶ τῶν προδοτῶν;...

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τῶν σκέψεών του δὲν βλέπει ἐκδίκησιν αἵματος, καὶ ἐπὶ τῆς κόφειας τοῦ ἐχθρικοῦ ξίφους δικαιοσύνην;...

'Ὁ νικητὴς φοβεῖται τὸν Θεόν... δὲν θά τὸν φανεύσῃ... ἀλλὰ προσήκει εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ ἐξηρῶντο ἐκατομμύρια ὁμοίων του, νὰ ζῆ ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς ἀγωνίας, ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς περὶ τῆς τύχης του ἀβεβαιότητος;...

'Ἡ ὄρα τῶν παθῶν παρήλθε... δὲν δύναται δὲ ν' ἀντισταθμίσῃ αὐτὴν τὸ ἦμισυ τῆς αἰωνιότητος!...

Θὰ ζήσῃ... Ἴδου ἡ ζῶη!...

'Ἐχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ διαδήματα, ὅπερ δὲν θὰ κοσμήσῃ πλέον τὴν κεφαλὴν του, οὐδὲ τὴν κεφαλὴν τῶν υἱῶν του, θὰ καταναλίσκεται ἐν τῇ λάμπει του, καθ' ὅσον βλέπει προσεγγίζουσιν τὴν δύσιν τῆς ἐλπίδος... ὡς τὸ ὑπάρξαν πρὶν νύμφῃ ἠλιότροπιον εἰς τὰς καθ' ἐκάστην περιπετείας τοῦ παύσαντος ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν ἀστέρος... Ὁ δὲ ὄρμα κατὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τῆς φυλακῆς του καὶ θὰ τὰς δάκνη πληρῶν αὐτὰς αἵματος... ἄχρις οὐ ἐξαντληθεὶς κυλισθῇ χαμαὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς ἀδυναμίας.

Αἱ σκέψεις του εἶναι ὁ κατασπαράσσων τὰ σπλάγχχνα του γύψ... φοβεῖται πᾶν φαγητόν... δὲν πίνει ποτόν, ἂν μὴ πρῶτον παρατηρήσῃ καλῶς αὐτὸ εἰς τὸ φῶς... δὲν κινεῖ βῆμα, ἂν μὴ βολιδοσκοπήσῃ πρῶτον τὸ ἔδαφος, ἵνα ἴδῃ ποῦ θὰ στηρίξῃ τὸν πόδα... Φοβεῖται καὶ αὐτὴν τὴν σκιάν του... Τὰ δὲ τέκνα του;... Οὐτε δύναται, οὔτε θέλει νὰ ἴδῃ αὐτά... Τί νὰ διδάξῃ αὐτοῖς;... Νὰ τὸν καταρῶνται;

... Ὁ κρότος τῶν ἀλύσεων μᾶλλον ἢ ἡ φωνὴ του θὰ ἀναθρέψῃ αὐτὰ ἐν τῷ μίσει... Νὰ δεῖξῃ αὐτοῖς τὴν ἀθλιότητά του;... Δὲν ἀρκεῖ αὐτοῖς ἡ ἰδική των;... Νὰ ἀκούσῃ αὐτὰ νὰ τὸν ἐπιπλήττωσι — πικρὰ ἐπιπλήξεις! — διότι τὰ ἐγέννησεν;... Ὅχι! οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε ν' ἀκούσῃ θέλει πλέον ψυχὴν ζῶσαν... Ὁ νοῦς του ἐξηγριώθη... ἡ ψυχὴ του ἀπεθριώθη... Οὐδεὶς λαλεῖ αὐτῷ, καὶ ὅμως ἀκούει ἀγνωστούς φωνάς, πρὸς τὰς ὁποίας ἀποκρίνεται...

Συχνάκις ἀνάμνησις τις νίκης φλογίζει τὸ βλέμμα του... Ἄλλ' αἰφνης ταπεινοῦ αὐτὸ καὶ βλέπει τὴν ἀθλιότητα, εἰς ἣν περιήλθεν... ἀθλιότητα, ἣν καὶ αὐτὸς ὁ οἰκτιρῶν δὲ! ἔχει πλέον δάκρυα ἵνα θρηνήσῃ...

Οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείουσι καὶ ἡ καρδιά του πιέζεται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε οὐδὲ στεναγμὸν δύναται νὰ ἐκπέμψῃ.

'Ἡ νίκη ἀνυψοῦ πάντοτε, καίπερ ἐνίοτε ἡ ἥττα δὲν ἀποθαρρύνει... Ἄλλὰ διὰ τὴν ἐξ ὀρειχάλκου ψυχῆν, ἣτις ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ τῆς ἥττης, ἡ τιμωρία ὑπῆρξε μείζων ἢ τὸ γέρας τοῦ στέμματος.

'Ὁραία εἶναι ἡ μετὰ τὴν νίκην ἀνάπαυσις... Ἄλλ' ὠραιότερα τὴν πρῶταν, ὅταν χαιρετίζῃ αὐτὴν ἡ ἀπληστος ἰδέα τῆς κατακτῆσεως.

'Ὁ Κάρολος, ἅμα ἰδὼν διασκεδασθέντα τὰ σκότη, προσεκάλεσε τοὺς ἀκολουθούς του, ὅπως ἐνδύσωσιν αὐτὸν τὴν βαρυτέραν τῶν πανοπλιῶν του. Χιλιάκις ἐπέπληξεν αὐτούς διὰ τὴν βραδύτητα των, ἐνῶ αὐτὸς ἐκεῖνος ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του ὑπῆρχεν ὁ αἴτιος αὐτῆς.

'Ἐπὶ τέλους, ὀπλισθεὶς ἐξῆλθεν. Ἡ πρωτοπορεία τὸν περιέμενεν ἐν τῇ πλατείᾳ, ἐτοίμη πρὸς ἐκστρατείαν. Ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐν ἐπευφημαῖς, πρὸς αἷς ἐκεῖνος ἀπήντησε μετριόφρονως:

— Δὲν ἐνίκησαμεν ἀκόμη.

Αἱ διαταγαὶ ἐδόθησαν. Ὁ στρατὸς ἤρξατο κινούμενος.

'Ὁ Κάρολος κατεδίωκε τὸν ἀντίπαλόν του μετὰ τῆς ἀπληστίας τοῦ ἱέρακος, γινώσκων καλῶς ὅτι μία στιγμὴ βραδύτητος δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην... καὶ ὅτι οἱ στρατιῶταί του, ἐν τῷ πρώτῳ ἐκείνῳ ἐνθουσιασμῷ, ἦσαν ἀήττητοι.

Δὲν ἔλαθε τὴν ὁδὸν τῆς Καπύης, ὡς ἴλιαν μακρὰν. Ἀπῆλθεν εἰς Βενάφρον. Γινώσκων δὲ ὅτι τὰ ἐν Ἄγιφ Γερμανῶν διαπραχθέντα εἶχον ἀποξενώσῃ αὐτοῦ τοὺς Νεαπολίτας, — ἐφ' ᾧ καὶ ὁ τοῦ Πάπα ἀντιπρόσωπος ἐπέπληξεν αὐτὸν σφοδρῶς — ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του ὅθεν ἐδέχθη προσηνέστατα τοὺς δημάρχους τῆς πόλεως καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς φιλοφρόνως, εἰπὼν:

— Ἀπέλθετε καὶ ἀναγγεῖλατε εἰς τοὺς συμπολίτας σας ὅτι ἦλθον ὅπως ἐπανορθώσω τὴν θρησκείαν καὶ ὅπως τοὺς ἐκδικήσω.

Εἶτα ἐπορεύθη πρὸς προσκύνῃσιν τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νικάνδρου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατ' ἔτος διαυγέ-

στατον ὑγρὸν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυφίων μύνα.

'Ὅτε ὅμως ἐπεσκέφθη τὸν ναόν, ἡ ἐποχὴ τοῦ θαύματος εἶχε παρέλθῃ.

'Ἐν τούτοις, τόσον θερμῶς παρεκάλεσε τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Πάπα Πινιατέλλον, καὶ ὁ Πινιατέλλος τοὺς μοναχοὺς, καὶ οἱ μοναχοὶ τὸν ἅγιον, ὥστε οὗτος εὐπρεστήθη τὴν φορὰν ἐκείνην νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

Κρίνομεν περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ πλήθους, ἐπὶ τῷ τελεσθέντι θαύματι.

Πάντες ἀνεμιμνήσκοντο ὅτι ὁ Μαμφρέδης οὐδέποτε μετέβη νὰ προσκυνήσῃ τὰ ἅγια λείψανα ἐκεῖνα ὅτι οὐδέποτε ὁ ἅγιος ἀνένεώσε, χάριν αὐτοῦ τὸ θαῦμα ὅτι ὁ Κάρολος ἦτο γνήσιος χριστιανός, ἀληθῆς πρόμαχος τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ Μαμφρέδης ἦτο αἰρετικὸς... καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρωσιν ἐπὶ πλέον τὸν ζυγὸν ἐνὸς ἀνοσίου, ἐνὸς ἀφορισμένου.

'Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κοσεντίας ἔλυσε τὸν κατὰ τῆς πόλεως ἀφορισμόν, καὶ ἐσκόρπισεν ἀφειδῶς τοὺς θησαυροὺς τῶν ἀφέσεων.

Οἱ κώδωνες ἐκρούοντο χαρμολύπως.

Οἱ ἱερεῖς ἀπεκάλουν τὸν νέον κύριον βραχίονα τοῦ Ἰουδα.

Οἱ πολῖται, ἀήττητον καὶ φιλόφροναν.

Οἱ ὀλίγοι συνετοὶ ἐσίγων.

'Ἡ ἐν Βενάφρῳ βραχεῖα διαμονὴ τοῦ Καρόλου διεσκεδάσε τὴν ἀπαίσιον ἐντύπωσιν, ἣν εἶχον προξενήσῃ τὰ ἐν Ἄγιφ Γερμανῶν διαπραχθέντα ὄργια, ἐνεθάρρυνε τοὺς δισταζόντας καὶ ἐνίσχυσε τοὺς ὀπαδοὺς του.

'Ὁ κόμης τῆς Προβηγκίας κατέλιπε τὴν πόλιν ἐκείνην, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν τοῦ πλήθους καὶ κατῆλθε τὸν Βολτουρνον, ὅπως διέλθῃ αὐτὸν ἀσφαλέστερον, διότι, καίπερ οὗτος ἐξογκοῦται πλησιάζων πρὸς τὴν θάλασσαν, ῥεεὶ οὐχ ἦττον βραδύτερον ἢ ἄνωθι τοῦ Βενάφρου, καθ' ὅσον ἐκεῖ ἐκβάλλουσι τὰ δύο παραποτάμια Καβαλλιέρης καὶ Λόρδας.

Εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἠδύνατο νὰ διαβῶσιν εὐκολώτερον, καὶ ἤδη τάγματά τινα εἶχον διαβῆ, ὅτε ὁ Κάρολος εἶδεν ἐν τῇ πεδιάδι συνοδίαν φαινομένην ὅτι ἤρχετο πρὸς αὐτόν.

'Ἔστη, ἀγνοῶν τί πρὸς αὐτὸν ἔφερον· ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασαν, ἔγνω ὅτι ἦσαν πρεσβεῖα, ἐρχομένη νὰ υποβάλλῃ αὐτῷ τὴν ὑποταγὴν τῶν Rocca d'Arce, Rocca d'Evandro, Rocca Guglielma, Rocca Monfina, Castel Forte, καὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων καὶ φρουρῶν, παραδιδόμενων, τῶν μὲν ἐκουσίως, τῶν δὲ κατ' εἰσήγησιν τοῦ κόμητος Ρινάλδου.

'Ὁ Κάρολος ὑπεδέξατο αὐτούς, καὶ τοὺς παρῶτρυνε νὰ μείνωσι πιστοί, εἰπὼν ὅτι δὲν ἔθετε φρουρὰς εἰς τὰς ἀκροπόλεις, ὅπως μὴ δεῖξῃ ὅτι ἐδυσπίστει πρὸς αὐτούς... τὸ ἀληθές ὅμως ἦτο διότι δὲν ἠθέλε νὰ ἐλαττώσῃ τὸν στρατόν του, καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ δώσῃ ἀποφασιστικὴν μάχην, μὴ ἀγνοῶν ὅτι ἐν ἡ θέσει εἶχον περιέλθῃ τὰ πράγματα ἢ ἐπιτυχία ἐξηρ-

τάτο ἐκ τῆς ἐκβάσεως μιᾶς καὶ μόνης μάχης... μεθ' ἧς οἱ πρεσβεῦται ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια πλήρεις θωπειῶν καὶ ἀφέσεων.

Ὁ Κάρολος, διαβάς τὸν Βολτουρνον, ἔλαβε κατεσπευσμένως τὴν ἀγούσαν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ὁρέων τοῦ Ματεσίου, ἀφίκετο δὲ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς Ἀλίφην. Καὶ ἡ πόλις αὕτη ἠνέφξεν ἐπίσης αὐτῷ τὰς πύλας τῆς καί, ἂν ἦτο ἡσσαν αὐστηρός, οἱ πολῖται θὰ ἔφερον αὐτὸν ἐν θριάμβῳ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς. Ὁ Κάρολος κατέστειλε τὸ κίνημά των τοῦτο, καὶ ἐκεῖνοι ἠρκέσθησαν ζητωκραυγούντες δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμένων των, ὅπως καταπνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των, καλοῦσαν αὐτοὺς προδότας. Ἄν ὁμως δύναται νὰ υπάρξῃ λόγος δικαιολογῶν τὴν προδοσίαν, οἱ Ἀλιφαῖοι εἶχον τοιοῦτον, διότι δὲν εἶχον λησμονήσῃ τὴν ὕβριν τοῦ Φρεδερίκου Β', ὅστις διὰ τοῦ κόμητος τοῦ Κελάνου κατέστρεψε σιδήρεα καὶ πυρὶ τὴν δυστυχεῖ αὐτῶν πατρίδα... Μάτην ἐπεκαλοῦντο τὸ ἔλεός του. Ὑπῆρξεν ἀμείλικτος. Ἀποθανῶν δέ, κατέλιπεν εἰς τοὺς Ἀλιφαίους κληροδότημα ἐκδικήσεως, καὶ αὐτοὶ ἐξεδικήθησαν κατὰ τοῦ υἱοῦ του... Ἀνόσιον τὸ ἐγκλημα... ἀνοσιωτέρα ἔτι ἡ ἐκδίκησις!.. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος γεννᾶται ἐγκλημα, καὶ ἡ ἀτιμία διαιωνίζεται ἐν τῷ κόσμῳ...

Ἡ Ταλέση δὲν ἀντέσχε κάλλιον τῆς Ἀλίφης. Ἡ παράδοσις ἰσχυρίζετο ὅτι ἐρείπιά τινα πόλεως, κείμενα εἰς μιλλίου περίπου ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ἦσαν λείψανα ἄλλης Ταλέσης, καταστραφείσης ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ Ταλέσιοι ἐμίσουν τούτους· τούτων δ' ἕνεκα καὶ τοῦ Μαμφρέδου ἐπεθύμουν τὸν ὄλεθρον.

Ἐν τούτοις, ὅτε εἶδον ἐμφανισθέντα τὸν στρατὸν τοῦ Καρόλου, ἔκλεισαν τὰς πύλας καὶ ἐφάνησαν θέλοντες ν' ἀντιστῶσιν. Οἱ Προβηγκιανοὶ ἠτοιμάζοντο δι' ἔφοδον, ὅτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κοσεντίας, τὴν ἀρχιερατικὴν περιβεβλημένος στολὴν, ἐπλησίασε εἰς τὰ τεῖχη καὶ προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους ν' ἀνοιξῶσι τὰς πύλας, προσθεὶς ὅτι, ἂν δὲν ὑπήκουον, θὰ ἐτιμωροῦντο ἐπαξίως τῆς ἀπειθείας των, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ. Οὕτως, ἡ Ταλέση περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ Καρόλου, ὡς ἡ Ἱερικὴ εἰς χεῖρας τῶν Ἰουδαίων, — πλὴν τῆς κατεδαφίσεως τῶν τειχῶν.

Ὁ Κάρολος ἐτιμώρησε τὴν σκιάν ἐκείνην τῆς ἀντιστάσεως, μὴ τιμήσας ἐπὶ μακρὸν τὴν πόλιν ἐκείνην διὰ τῆς παρουσίας του. Ἐγκαταλιπὼν αὐτήν, ἐβάδισε κατὰ τῆς Ἀγίας Ἀγάθης τῶν Γόθων, οὐχὶ ἐλπίζων ὅτι θὰ περιήρχετο εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ὡς περιήλθεν, ἀλλὰ διότι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν καταλάβῃ, ὅπως δῆποτε, ὡς ἀπειλοῦσαν αὐτοῦ τὰ νῶτα, καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ μάχη συνεκροτεῖτο ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Βενεβέντου. Ἡ εἰμαρμένη ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν φορὰν ταύτην περισσότερα ὄσων ἐπεθύμει... καὶ ὁμως αἱ ἐπιθυμίαι εἶναι ἀπὸ φύσεως ἀπεριόριστοι.

Δὲν ἀπεῖχε πλέον τῶν δύο μιλλίων τῆς

Ἀγίας Ἀγάθης, καὶ ἐπίσημος πρεσβεῖα προσελθούσα παρέδωκεν αὐτῷ τὰς κλεῖς τῆς πόλεως, ἐπικαλουμένη διὰ ταπεινοτάτων ἰκεσιῶν τὴν προστασίαν του. Ὁ Κάρολος ἀπήντησεν ὅτι θὰ ἡγάπα αὐτὴν ὡς θυγατέρα του.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη εὐτυχία συνείκει τὴν καρδίαν του τόσον, ὥστε καίπερ ἄλλως τε λίαν μετριοπαθὴς δὲν ἠδύνατο σχεδὸν ν' ἀρθρώσῃ λέξιν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς ἁγίαν Ἀγάθην... Εἶδον μάλιστα αὐτόν, ὅτε διήρχετο τὴν πύλην νὰ κύψῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸν παραστάτην.

Οἱ τε Ρωμαῖοι καὶ οἱ Γάλλοι, ἐν τῇ περιηγήσει μάλλον ἢ κατακτῆσει ἐκείνη, ἔλεγον ὅτι ἐφάνετο προφανῶς ἡ χεὶρ τῆς Προνοίας, καὶ αὐτὸς ὁ Κάρολος ἤρχιζε νὰ πείθεται περὶ τούτου.

Πάντες κολακεύονται νομίζοντες ὅτι εἶναι προωρισμένοι, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ νουνεχέστεροι. Ὁ Κάρολος, ὠπλισμένος ὡς ἦτο, μετέβη εἰς τὸν ναόν, ὅπου φυλάσσονται τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ ὁσίου Μηνᾶ, καὶ ἠυχαρίστησε τὸν Ὑψίστον. Ἐξερχόμενος τοῦ ναοῦ, συνήντησεν ἕνα τῶν ἀξιωματικῶν του, ὃν εἶχεν ἀφίση εἰς τὴν πύλην, καὶ ὅστις πλησιάζας ἀσθμαίνων, ὡς ἄνθρωπος τρέξας πολὺ, εἶπεν αὐτῷ:

— Βασιλεῦ, ἄνδρες φέροντες λευκὴν σημαίαν, εἶναι εἰς τὴν πύλην. Νὰ τοὺς εἰσαγάγω; Ζητοῦσι νὰ ὀμιλήσωσι πρὸς ὑμᾶς.

— Εἰσαγάγε αὐτοὺς ἀμέσως, κύρ Λακροᾶ. Ὁ φίλος δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ φίλου. Θὰ ἤμεθα ἐν τῷ Δημομαρχεῖῳ.

Ὁ Κάρολος τὴν φορὰν ταύτην ἠπατήθη. Ἐκεῖνοι, οὗς ὑπεδέξατο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημομαρχεῖου, μετὰ τόσης ἀπλότητος καὶ προσηνείας, ὅπως σχηματίσωσι καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ, δὲν ἦσαν φίλοι. Τὴν φορὰν ταύτην ἔσπειρεν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οἱ εἰσελθόντες δὲν ἔπесαν εἰς τὴν παγίδα. Εἰς αὐτῶν μάλιστα, ὁ κατὰ τὰ φαινόμενα πρῶτος τῆς πρεσβείας, διὰ στρατιωτικῆς τραχύτητος τὸν ἠρώτησε:

— Εἰσθε σεῖς ὁ Κάρολος κόμης τῆς Προβηγκίας;

Ἡ ὑπερηφανία τοῦ κόμητος προσεβλήθη ἐκ τῆς τοιαύτης ἐρωτήσεως, ὅθεν οὗτος ἀναλαβὼν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὑπεροψίαν ἀπήντησεν:

— Εἶμεθα.

Ὁ ἱππότης, χωρὶς νὰ ὑποκλιθῇ, προσέθετο:

— Λοιπὸν, κύριε κόμη, ἡ Αὐτοῦ Γαληνότης, Μαμφρέδης ὁ Α' ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὁ κύριός μου, με ἀποστέλλει πρὸς ὑμᾶς πρεσβευτήν, προτείνων ὑμῖν, ἂν εὐαρεστήσῃτε, μηνιαίαν ἀνακωχὴν ἐπὶ ὄροις, καὶ...

— Πῶς ὀνομάζεσθε, γενναῖε ἱππότης;.. εἶπε, διακόψας αὐτὸν ὁ Κάρολος.

— Ἰορδάνης μαρκήσιος Λάνσιας.

— Λοιπὸν, γενναῖε μαρκήσιος Λάνσιας, ἐπιστρέψατε ἀμέσως καὶ εἰπέτε εἰς τὸν σουλτάνον τῆς Λουκέρας ὅτι μετ' αὐτοῦ οὔτε ἀνακωχὴν, οὔτε εἰρήνην θέλομεν,

καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἡ ἡμεῖς θ' ἀποστείλωμεν αὐτὸν εἰς τὴν κόλασιν, ἢ αὐτὸς θ' ἀποστείλῃ ἡμᾶς εἰς τὸν παράδεισον.

Οὕτως ἐλάλει ὁ Κάρολος, αὐθάδης ἀπὸ τέχνης καὶ φύσεως. Εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ἰορδάνου ἱπποτῶν, ἔχων τὴν ἀσπίδα του διαγωνίως πρὸ τοῦ στήθους, ἐπίτηδες, ὅπως φαίνεται καλλίτερον τὸ ἐπ' αὐτῆς ἔμβλημα, ὅπερ ἦτο κεραυνὸς πίπτων ἀπὸ τῶν νεφῶν καὶ κατακρημνίζων πύργον, μετὰ τοῦ λογίου: ἀπὸ κερυρμμένης χειρὸς ἐξακουτίζεται, — ὁ ἡμέτερος Γῆνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ συμμετάσχη τῆς πρεσβείας καὶ πρὸς περιφρόνησιν, καὶ ἐξ ὑπεροψίας, διότι αὕτη εἶναι ὁ χνοὺς τῆς ἀνδρείας, ὡς ὁ φόβος εἶναι ὁ τῆς συνέσεως, ἔφερε τὸ ἔμβλημα ἐκεῖνο, ὅπως οἱ Γάλλοι ἱππῶται ἀναγνωρίζωσιν αὐτὸν εἰς τὸν νικητὴν τοῦ ἐν Ρώμῃ ἀγῶνος, μὴ ἀνεχθεὶς τοὺς ὑπερηφάνους τοῦ Καρόλου λόγους ἀνεφώνησε:

— Κύριε κόμη, εἰσθε συνετὸς ἀνὴρ· δέχθητε λοιπὸν τὴν ἀνακωχὴν, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἶναι διὰ σὰς κέρδος.

— Τί λέγει αὐτὸς ὁ γίγας, ὁ ὀποῖος, ἂν μὴ ἀπατώμεθα, εἶναι ὁ νικήσας ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς Ρώμης;... ἠρώτησεν ὁ Κάρολος τινὰς τῶν βαρόνων του.

— Μεγαλαυχεῖ καὶ ἀπειλεῖ...

— Μεγαλαυχεῖ!

— ὦ! κύριε κόμη, προσέθετο ὁ Γῆνος... εἰσθε συνετὸς ἀνὴρ... καὶ δέχθητε τὴν ἀνακωχὴν, διότι οὔτε θὰ εὐρίσκετε πάντοτε προδότας νὰ ἀφίνωσιν ὑμῖν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν, οὔτε πάντοτε οἱ Σαρακηνοὶ θὰ ἐγκαταλείπωσι τὰς θέσεις των... οὔτε τὸ Βενεβέντον.

— Γενναῖε ἱππῶτα, ... εἶπεν ὁ Κάρολος πλησιάζας εἰς τὸν Γῆνον... ὑπόσχεσαι ἡμῖν ὅτι θὰ πολεμήσωμεν πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς Βενεβέντον;

— Ἰππῶτα τῆς τύχης, νομίζεις ὅτι ἠνώθην μετὰ τῶν ἐχθρῶν σου, ὅπως σὲ ἴδω θριαμβεύοντα;

— Εἴξευρε ὅτι ἀρεστοτέραν εἶδησιν ταύτης δὲν ἠδύνασο νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς... Λάβε δὲ διὰ τὴν εὐγενῆ σου ταύτην πρεσβεῖαν εἰς ἀμοιβὴν τὸ ξίφος μου.

— Μοὶ ἀρκεῖ τὸ ἰδικόν μου, ὅπως σὲ φονεύσω, κόμη. Μοὶ ἐκληροδότησεν αὐτὸ ὁ πατήρ μου, ὡς εἰς ἐκεῖνον τὸ ἐκληροδότησεν ὁ πάππος μου. Ἡμεῖς οἱ Ἴταλοὶ δὲν συνειθίζομεν νὰ ἔχωμεν πολλὰ ξίφη, διότι δὲν συνειθίζομεν νὰ τὰ παραδίδωμεν.

Ὁ Κάρολος συνέσπασε τὰς ὄφρυς καὶ τὸν διέκοψεν εἰπὼν:

— Ἔστω, ὡς ἐπιθυμεῖτε, γενναῖε ἱππῶτα. Μίαν ὁμως χάριν ζητοῦμεν παρ' ὑμῶν, νὰ φέρετε εἰς τὸν Μαμφρέδην τὸ χειρόκτιόν μας, ὡς σημεῖον προκλήσεως εἰς μάχην διὰ τὴν αὐρίον, καὶ νὰ εἰπῆτε αὐτῷ ἐκ μέρους ἡμῶν, ὅτι ἄς παύσῃ καὶ μίαν φορὰν νὰ φεύγῃ ἐνώπιόν μας· ἤρωα βεβαίως οὐδέποτε ἐθεωρήσαμεν αὐτὸν, ἀλλὰ τοὔλάχιστον ἀνθρώπων... Ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Γαλλίας, ἐφέραμεν μεθ' ἡμῶν πολεμιστὰς, διότι ἐνομιζομεν ὅτι ἤρχόμεθα νὰ κατακτῆσωμεν τὴν Νεάπολιν.

Ἄν ἠδυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅ,τι συμβαίνει, θὰ ἐφέρομεν μεθ' ἡμῶν νεανίσκους τῶν αἰθουσῶν καὶ τροβαδούρους καὶ θὰ ἐπολιορκούμεν τὰς πόλεις δι' ἐρωτοπλάτων. Τί θὰ ἔλεγον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Γαλλίας, ἂν ὁ κόμης τοῦ Ἀνζιού ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου τῆς Νεαπόλεως, χωρὶς νὰ ξιφουλκήσῃ; . . . Τοιοῦτοι εἶναι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φρειδερίκου; Ὡ! εἶπέ, παρακαλῶ, εἰς τὸν κύριόν σου, νὰ μὴ μᾶς στερήσῃ τῆς φήμης μιᾶς νίκης, οὐδὲ νὰ στερήσῃ ἐαυτὸν μεγάλης δόξης. . . διότι ἡ ἐντιμότερα πράξις τῆς ζωῆς του ὅθι ἦν ν' ἀποθάνῃ διὰ χειρὸς ἐνὸς τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας.

Ὁ Γίνος ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ κόμης ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ μετέβη εἰς ἄλλην αἴθουσαν.

Παρητήρησε τὸ εἰς χειρὰς του μεῖναν χειρόκτιον, καὶ ἰδὼν ὅτι μόλις ἐκάλυπτε τὸ ἥμισυ τῆς χειρὸς του ἐμεΐδιασεν, εἶτα, τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξῆλθεν ὁ κόμης, ἀνέκραξε :

— Ὁ κρᾶτήσω δι' ἐμὲ τὸ χειρόκτιον τοῦτο, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι, κόμη, ὅτι, καὶ ἂν ἔτι νικήσουν οἱ ἰδικοί σου—τὸ ὅποιον νὰ μὴ δώτῃ ὁ Ἅγιος Ἀμβρόσιος, — δὲν θ' ἀπολαύσῃς τοὺς καρπούς τῆς νίκης των, ἂν μὴ ἡ χεῖρ μου καὶ ἡ τῶν ἰδικῶν μου παραλύσωσιν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἦγγικεν ἡ ὀλεθρία στιγμή.

Ὁ Μαμφρέδης, τὴν ἐπιούσαν, προσκαλέσας πολεμικὸν συμβούλιον, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα Ἰορδάνην τοῦ Ἀγγαλῶνος :

— Βλέπετε τῶρα, Ἰορδάνη, ἂν ἠλήθευσεν ἡ προαίτησίς μας; Δὲν σὰς τὸ εἶπομεν, ὅτι ἐκ τῆς ἀνακωχῆς ταύτης δὲν θὰ ἐκερδίζομεν ἄλλο ἢ τὴν ἀτιμίαν ὅτι τὴν ἐπροτεινάμεν;

— Βασιλεῦ, ἄδικον ἔχει ὅστις χάνει. . . Σεῖς, διὰ νὰ νικήσετε, ὠφελετε νὰ πράξετε οὕτω. . . Ὁ ἐχθρὸς δὲν συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ τὸν ἐξαναγκάσωμεν.

— Λέγετε, Ἰορδάνη.

— Οἱ αὐτοὶ λόγοι, οἱ ὅποιοι θὰ κατέστρεφον τὸν Κάρολον εἰς Ἅγιον Γερμανόν, θὰ τὸν καταστρέψουν καὶ εἰς Βενεβέντον. Ἄς συλλάβωμεν, κατὰ τὸ λεγόμενον, τὸν λαγῶν μὲ τ' ἀμάξι. Μὴ λυπηθῆτε ν' ἀναβάλλετε. Ἡ ἀναβολὴ καταστρέφει τὸν ἐχθρὸν, καὶ τὴν Ἑμετέραν Γαληνότητα ἐνισχύει διὰ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Κορράδος τῆς Ἀντιοχείας ἔχει ἐν Ἀβρούτσῳ, καὶ δι' ἐκείνων τοὺς ὁποίους οἱ κόμητες τῆς Βεντιμίλλιας καὶ τῆς Καπέκης συναθροίζουσιν ἐν Καλαβρία καὶ Σικελίᾳ. . . διδούσα προσέτι καιρὸν εἰς τοὺς βερόνους νὰ φέρωσιν ἕκαστος τὸν ἀναλογοῦντα αὐτῷ ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν.

— Κόμη τῆς Ἀγγαλῶνος, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, τὰ πράγματα δὲν ἔχουσι νῦν, ὡς ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ. . . τῶρα θὰ ἦτο ὀλέθριον ὅ,τι τότε ἦτο ἐπωφελές. Ἡ τιμὴ ἡμῶν ἀπαιτεῖ ἐπανόρθωσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

JULES LERMINA

A. B.

A'

Ἄν, ὡς εἶπεν ὁ Σατωβριάνδος, ἡ εὐτυχία ἐγκτεται ἐν τῇ ἔξει, ὁ κύριος Πολλέ, ἀρχαῖος συμβολαιογράφος, ἐν ἀναπαύσει ἤδη τὸν βίον διάγων, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνθρωπος ἐντελῶς εὐτυχής.

Οὐδέποτε ὑπαρξίς τῇ ἀληθείᾳ ἐγένετο ἀκριβέστερον χρονομετρικῇ.

Πωλήσας τὸ γραφεῖόν του, καίπερ νέος ἀκόμη — ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν, ἔνεκεν οἰκογενειακῆς καταστροφῆς, καθ' ἣν ἀπωλέσθησαν ἡ σύζυγος καὶ τὸ νεαρὸν αὐτοῦ τέκνον ἀπέναντι τοῦ Κουρσείλ κατὰ τινὰ θαλάσσιον περίπατον — ὁ κύριος Πολλέ εἶχεν ἀποσπυρῆθῃ εἰς οἰκίσκον τινά, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Πασσύ, καὶ αὐτόθι ἔζη μόνος μετὰ γηραιᾶς οἰκονόμου, διευθετήσας τὸν βίον του διὰ κανονικότητος οὐδέποτε μεταβαλλομένης.

Ἐγειρόμενος καθ' ἐκάστην εἰς τὰς εἴς κατέβαινε εἰς τὸν κηπὸν του, περιεφέρετο μικρὸν ἐν αὐτῷ, ρίπτων βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν του· τῇ ἐβδόμῃ δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρισκεν ἑτοιμὸν τὸν καθημερινὸν καφέν του, καὶ ἔπειτα ἀνήρχετο εἰς τὸ σπουδαστήριόν του· τῇ ὀγδόῃ αἱ ἐφημερίδες, ἄς ἀνεγίνωσκεν εὐλαβῶς, ἐβδομαδιαίᾳ τινὰ ἢ μηνιαία περιοδικὰ ἠλλάσσον μόνον, ἀλλὰ καθ' ὠρισμένην ἡμέραν καὶ ἡ πνευματικὴ αὐτῆ τροφή· τῇ ἐνδεκάτῃ τὸ σοβαρὸν πρόγευμα, τερπνῶς διασκεδάζομενον διὰ τῆς ἀναγνώσεως, στηριζομένου τοῦ βιβλίου ἐπὶ τῆς φιᾶλης δεξιᾶς, οὐδέποτε δὲ ἀριστερᾶς. Εἰς τὰ ἐλάχιστα ταῦτα, ὡς τὴν τοποθέτησιν καθίσματος, τὴν θέσιν φιᾶλης, ἡ ἐλάχιστη μεταβολὴ ἤθελε προξενήσῃ αὐτῷ ἀληθῆ βάσανον.

Καὶ ἡ ἐντολὴ δὲ τῆς γηραιᾶς κυρίας Γρανσόν, ἧτις τὸν ὑπηρετεῖ ἀπὸ δέκα ἐτῶν, ἀφ' οὔτου δηλαδὴ εἶχε κλεισθῆ ἐν τῷ ἀναχωρητηρίῳ του, ἦτο νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς δαιωνίσεως τοῦ παρόντος.

Καὶ αὕτη δ' εἶχεν ἀποδεχθῆ τὴν ἐντολὴν ταύτην καὶ βαθμηδὸν εἶχε συνειθίσῃ εἰς τὴν ὑπέρμετρον τήρησιν αὐτῆς, κανονίζουσα πάσας τὰς πράξεις, εἰς ἄς ἔμελλε νὰ λάβῃ μέρος, κατὰ τὴν ἀκαμπτον πορείαν τοῦ ἐκκερμούς, περιμένονσα, ἵνα καλέσῃ τὸν κύριόν της, ὅπως ὁ δεικτής τεθῆ ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ ἀκριβῶς, διαφυλάττουσα ἐν τῇ κεφαλῇ της τὴν ἀκριβῆ τοπογραφίαν τῶν τόπων καὶ τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω κατορθοῦσα τὴν τελειοποίησιν τοῦ status quo.

Τῇ μεσημβρίᾳ, ὁ κύριος Πολλέ ἐκοιμάτο τὸν μεταμεσημβρινὸν ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, εἶτα δ' ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν, ἄτε κατελιημένος ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν ἱστορικῶν ἔρευνῶν.

Ἀπὸ τῶν τεσσάρων μέχρι τῶν εἴς ἔκαμνεν ἕνα περίπατον, οἰσοδῆποτε ἦτο ὁ καιρὸς, εἰς τὸ δάσος τῆς Βονωνίας, ὑπὸ

τὰς δενδροστοιχίας· ἔπειτα δὲ ἤρχετο τὸ γεῦμα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπιμελῶς ὁ κύριος Πολλέ ἀνεγίνωσκεν ἐσπερινήν τινα ἐφημερίδα, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου στίχου.

Καίπερ δ' ἐντελῶς ἀποκεχωρηκῶς ἀπὸ τοῦ κόσμου, ὁ κ. Πολλέ, εἶχεν ὡς σύμβολον ὅτι, ἐπειδὴ ἦτο Παρισινός, οὐδὲν ἐξ ὅσων ἦσαν παρισινά, ἔπρεπε νὰ εἶνε ξένα δι' αὐτόν.

Καὶ οὐ μόνον κατερρόφα εὐσυνειδήτως τὰ ἄρθρα τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς, γαλλικῆς ἢ ξένης, — καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσει του ἐξήπτετο ζωηρῶς ὑπὲρ τῶν γνωμῶν του — ἀλλὰ πρὸς τούτοις παρηκολούθει λίαν προσεκτικῶς καὶ τὰς ἐπιφυλλίδας χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παραμελῇ τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας, τοὺς θεατρικοὺς θορύβους, καὶ πρὸ πάντων τὰ διάφορα συμβάντα.

Διὰ ταῦτα μάλιστα ὡς καὶ διὰ τὰ δικάστικα ἔτρεφεν ὄλως ἰδιαιτέραν ἀγάπην. Ἐδόξαζεν ὅτι εἰς τὰς εἰδικὰς ταύτας στήλας εὗρισκε τις κάλλιστα συνοψιζόμενον τὸν βίον ἐνὸς λαοῦ. Τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας, αἱ δικάστικαὶ συζητήσεις, ἐλάμβανον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του σπουδαιότητα ἐκθέσεως παριστώσεως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ γνωρίζοντος ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἀκριβῆ κατάστασιν τῆς κοινωνίας.

Ἀπὸ τῶν ὀκτῶ μέχρι τῶν δέκα. . . Ἐδῶ, κατὰ τὰς ἡμέρας, αἱ συνήθειαι, ἂν καὶ ἐβδομαδιαίως ἐπαναλαμβάνοντο, δὲν ἦσαν αἱ αὐταί.

Δις τῆς ἐβδομάδος, τὴν κυριακὴν καὶ τὴν πέμπτην, ὁ κύριος Πολλέ ἐδέχετο ἐπισκέψεις.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι διετήρει μεγάλας σχέσεις, διότι βεβαίως ἡγάπα ἀρκούντως τὴν ἡσυχίαν του, ὥστε νὰ θέλῃ νὰ πληροῖ θορύβου τὴν ἡρεμὸν οἰκίαν αὐτοῦ.

Τῇ κυριακῇ εἰς τὰς ὀκτῶ ἀκριβῶς ἔφθανε συγγενῆς τις αὐτοῦ, γεροντοκόρη, ἀδελφὴ τῆς πολυκλαύστου συζύγου του, καὶ ἐπὶ δύο ὥρας συνδιελέγοντο, συχνότατα δὲ περὶ τῆς ἀποθανούσης.

Ἡ δεσποινὴς Ἄννα Καρδινιέ, οὕτως ὀνομαζέτο, ἦτο νοήμων, ἦν ἐρωτικὴ τις διάψευσις, εἰλικρινέστατα ὁμολογουμένη, εἶχε καταπίσει εἰς τὸ νὰ μείνῃ ἀγαμος, καὶ ἧτις εἶχεν ἀρκεσθῆ μὲ μικρὰν τινα ἀναπαυτικὴν γωνίαν ἐν μοναστηριακῷ κοινοβίῳ, οὐτινος ἦτο ὑπότροφος· χωρὶς νὰ εἶνε καθόλου ἐθελόθρησκος· ἦτο λογικῶς πιστὴ, μηδαμῶς φροντίζουσα περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ θρησκευματός της.

Εἰς τὰς δέκα ἀκριβῶς ἡ κυρία Γρανσόν ἐπορεύετο νὰ ζητήσῃ ἀμαξάν, ὁ κύριος Πολλέ συνώδευε τὴν γυναικαδέλφην μὲχρις αὐτῆς καὶ ἐκλείειν αὐτὸς τὴν θυρίδα, καὶ αὐτὸς διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς καθ' ἐκαστὴν Κυριακὴν, εἰς τὰς δέκα ἀκριβῶς, ἔλεγεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ὡτέιλ οἰκίας μετὰ τῆς συστάσεως ταύτης :

— Ὁὰ περιμένῃς, ἔ; ἕως ὅτου ἡ κυρία εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Τῆ πέμπτη, ἡ τροποποίησις, ἡ ἐπιφερομένη εἰς τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα, ἦτο τελειότερα. Εἰς τὰς ἑξ ἀκριβῶς ἔφθανε παλαιός τις φίλος, ὁ κύριος Βαροδάς, ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, γλυκύτατος, γαληνιώτατος, ἔχων λαμπρὰν ἀποστολικὴν κεφαλὴν, καὶ πλησιάζων εἰς τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ κύριος Πολλὲ τὸν περιέμενε πρὸ πέντε λεπτῶν εἶτε ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου, εἶτε ἐπὶ τοῦ παραθύρου του ἐν περιπτώσει βροχῆς.

Οἱ δύο φίλοι ἐγευματίζον ὁμοῦ, εἶτα δὲ, εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα, εἰσῆρχοντο εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἔνθα τοὺς προσεκάλει τὸ ἀδάκιον τοῦ ζατρκιῶν, ἐντελῶς διηυθετημένον, διὰ τῶν φροντίδων τῆς κυρίας Γρανσόν, ἣτις δὲν ἐγνώριζεν ἐκ τοῦ παιγνιδίου εἰμὴ τὴν θέσιν τῶν πεσσῶν, ὅπερ ἤρκει διὰ τὰς μεθοδικὰς αὐτῆς δεξιότητος. Ἐπαιζον τρία παιγνίδια οὔτε ἐν περισσώτερον, οὔτε ἐν ὀλιγώτερον, οὕτως ὥστε ἐνίοτε ὁ κύριος Βαροδάς ἀνεχώρει εἰς τὰς ἐννεά, ἂν μὰτ ἀπροσδόκητα εἶχον συντάμει τὴν πάλην ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἐκρατεῖτο μέχρι τῆς δεκάτης καὶ ἡμισίας, ἢ τῆς ἐνδεκάτης. Προσέτι δὲ τοὺς εἶχον ἴδῃ — ὦ θαῦμα! — μαχομένους καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Ὁ κύριος Βαροδάς ἦτο καθηγητὴς τῆς χημείας ἐν τινι μεγάλῳ ἐκπαιδευτηρίῳ. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἐγνώριζον ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἡγάπων δὲ καὶ ἐξετίμων ἀλλήλους. Σπανίως συνδιελέγοντο, ἔχοντες τὰς αὐτὰς ἀναμνήσεις καὶ ἴσως τὰς αὐτὰς λύπας ἐν τῷ παρελθόντι.

Ἀξιοσημείωτον ἐν τούτοις ἦτο ὅτι ὁ κύριος Πολλὲ ἐδείκνυεν εἰδὸς τι τρυφεροῦ σεβασμοῦ εἰς τὸν φίλον του Βαροδά, ἴσως διότι εἶχεν ὑποφέρει πλεῖον ἔτι αὐτοῦ.

Ἐπῆρχε μετὰξὺ αὐτῶν ἕξι ὀλίγον συνήθεις, πρὸ πάντων ἐν Παρισίοις. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἠσπάζοντο ἀλλήλους εἰλικρινῶς, πράγματι ἐπὶ τῶν παρειῶν, ὡς ἀδελφοὶ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ ἔτι διατελοῦντες. Ἡ κίνησις αὕτη ἀπλῶς ἐκτελουμένη ἐλάμβανε συγκινητικὸν χαρακτήρα.

Διὰ τὰ παιγνίδια τοῦ ζατρκιῶν ἐκρατεῖτο βιβλίον τακτικώτατα, ἐν ᾧ ἐσημειοῦτο τὸ ἀκριβὲς λεπτόν, καθ' ὃ εἶχεν ἀρχίση ἢ μάχη, ἢ ὄρα, καθ' ἣν ὁ χάνων εἶχε παραδώσῃ τὰ ὄπλα. Ἀρκεταὶ σελίδες εἶχον ἤδη πληρωθῆ, διότι πρὸ δέκα ἐτῶν οἱ δύο ἀθληταὶ ἐμετροῦντο καθ' ἐκάστην πέμπτην ἄλλ' ἢ ἀνάγνωσις αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ πλήξῃ τὴν φιλαυτίαν οὐδενός, διότι ἦσαν ἴσως δυνάμεις καὶ ἡ ἰσορροπία τῶν νικῶν καὶ τῶν ἠτῶν ἀποκαθίστατο πάντοτε.

Τῆ δεκάτῃ πάντοτε, ἐκτὸς κατὰ τινας ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, τῆς πέμπτης ὁ κύριος Πολλὲ κατεκλίνετο ἵνα ἐγερθῆ εἰς τὰς ἑξ καὶ ἀρχίση ἐκ νέου τὴν καθημερινὴν δίαιταν αὐτοῦ. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις ὑπαρξίαν κάλλιον μεμετρημένην οὐδέποτε ὁ κύριος Πολλὲ ἐπορεύετο εἰς ἐπισκέψεις, οὐδέποτε δ' ἐδέχετο τοιαύτας, ἐξαιρέσει βιβλιοπωλῶν τινων, ἐρχομένων νὰ τῷ προσφέρωσιν ἔγγραφα σχε-

τικὰ πρὸς τὰς ἀγαπητάς του μελέτας.

Τὰ χειρόγραφα — καὶ ἦσαν πολυάριθμα, — ἐτίθεντο, κανονικῶς δεδεμένα, ἐπὶ τινος ἀβάκος τῆς βιβλιοθήκης του δὲν θὰ τὰ ἐδημοσίευεν, ὡς μὴ ἔχων καμμίαν κενοδοξίαν συγγραφῆς. Διὰ τῆς διαθήκης του δὲ μόνον, πρὸ πολλοῦ συνταγμένης, ἐδωρεῖτο ταῦτα εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην.

Ἐξαιρετος ἄνθρωπος, τῆ ἀληθείᾳ, ποιούμενος τὸ ἀγαθόν, καθόσον τῷ ἐπέτρεπον οἱ πόροι του, καὶ διὰ τῆς μεσιτείας τῆς κυρίας Γρανσόν, οὐδὲν καὶ οὐδένα φθονῶν ἄνηρ ἔμπειρος τοῦ κόσμου, ὅστις δὲν ἦτο καθόλου μισάνθρωπος, ἀλλ' εἶχε τὴν ιδέαν ὅτι ἀρετὰ εἶχε ζῆση, ἀρετὰ εἶχε πράξῃ καὶ ἀρετὰ εἶχεν ὑποφέρει, καὶ δὲν ἐφρόντιζε πλέον νὰ ἐκθέσῃ εἰς νέας πληγὰς τὴν ἤδη τετραυματισμένην καρδίαν του.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις Σάββατόν τι τοῦ Δεκεμβρίου 1887, ἦλθε, κατὰ τὴν ἀμετάστρεπτον συνθήειάν του, νὰ καθίσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ γεύματος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσήμαινεν ἡ ἔκτη.

Ὁ ζῶμος εἶχεν ἤδη παρατεθῆ καπνίζων ἔτι, διότι τὸν ἡγάπα λίαν θερμόν. Διὰ μηχανικῆς κινήσεως ἡ χεὶρ του ἐφέρετο εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πινακίου του καὶ ἐλάμβανε τὴν ἐφημερίδα τῆς ἐσπέρας, ἣς ἀφῆρει τὴν ταινίαν δι' ἐνὸς μόνου δακτύλου.

Τὴν ἐξετύλισσε, τὴν ἔστρεφεν, ἵνα παρατηρήσῃ εἰς τὴν τετάρτην σελίδα τὸν πίνακα τοῦ Χρηματιστηρίου, οὐχὶ ἵνα κερδοσκοπήσῃ, ἀλλὰ διότι ἡ ὑψωσις καὶ ἡ ὑφωσις τῷ ἐχρησίμευον ὡς ἀμεσος ἔνδειξις περὶ τῆς ἡμερησίας καταστάσεως, εἶτα δὲ διήρχετο ταχέως τὰς τελευταίας εἰδήσεις.

Τούτων γενομένων ἐπανήρχετο εἰς τὴν πρώτην σελίδα, ἐτύλισσε τὴν ἐφημερίδα οὕτως, ὥστε νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσιν του τὴν ἀνάγνωσιν τριῶν στηλῶν, ἐστήριζε τὸ φύλλον ἐπὶ τῆς ριζῆς καὶ βραδέως ἐγεύετο, ἐξακολουθῶν ν' ἀναγινώσκῃ.

Τὰ διάφορα μέρη τῆς ἐφημερίδος συνεφώνουν πρὸς τὰ παρατιθέμενα ὄψα. Τὰ πολιτικὰ κατὰ τὸν ζῶμόν, αἱ ξέναι ἀνταποκρίσεις καὶ αἱ στρατιωτικαὶ εἰδήσεις κατὰ τὰ προδόρπια, ἡ Βουλὴ κατὰ τὸ ψητόν, τὰ διάφορα καὶ ἡ βιβλιογραφία κατὰ τὰ λαχανικά, τὸ θέατρον καὶ αἱ ἐπιφυλλίδες κατὰ τὸ ἐπιδόρπιον τὰ πάντα ἦσαν κανονισμένα ὡς μουσικὸς χάρτης.

Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην, ἣτις καὶ αὐτὴ ἦτο ἐν γεῦμα, ἡ κυρία Γρανσόν περιεφέρετο διὰ τῶν ἀνευ πτέρνας ὑποδημάτων της, προσπαθοῦσα νὰ μὴ διαταράξῃ τὸν κύριόν της, οὕτινος ἡ ἀναλλοίωτος γαλήνη καὶ ἡ μεθοδικότης ἦσαν δι' αὐτὴν ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις ὅτι τὰ πάντα ἔθαινον καλῶς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην λοιπόν, ὁ κ. Πολλέ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ προσβάλῃ τεμάχιον προβατείου μηρίου, εἶχε φθάσει εἰς τὴν στήλην τῶν διαφόρων συμβάντων, καὶ λίαν ἡσύχως εἶχεν ἀρχίση τὴν μελέτην αὐτῆς, ὅτε ἐξαίφνης ἐξέβαλε φωνήν: «Θεὲ μου!» τοσοῦτον ἐκφραστικὴν, το-

σοῦτον σφοδρὰν μάλιστα, ὥστε ἡ κυρία Γρανσόν ἔστη ἔκπληκτος θεωροῦσα αὐτὸν διὰ τῶν ἐπτοημένων ὀφθαλμῶν της.

Ὁ κ. Πολλέ εἶχε λάβῃ εἰς χεῖρας τὴν ἐφημερίδα καὶ ὀρθούμενος κατὰ τὸ ἦμισυ, ἵνα φωτισθῆ κάλλιον ὑπὸ τῆς ἐκ τῆς στέγης ἐξηρητημένης λυχνίας, ἀνεφώνει:

— Ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον! Αὐτός! αὐτός! μπᾶ! μπᾶ!...

Καὶ ἡ συγκίνησις του ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὠχρότατος ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος κλονιζόμενος.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε λοιπόν, κύριε; ἀνεφώνησεν ἡ ἀγαθὴ γυνή. Μήπως συνέθη κάνενα δυστύχημα;

— Δυστύχημα, ναί, ναί! μέγα δυστύχημα! ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! ἐφώνησε πάλιν πλήττων βιαίως τὴν τράπεζαν διὰ τῆς πυγμῆς.

Εἶτα δὲ στρεφόμενος πρὸς τὴν οἰκονόμον του:

— Κύτταξε, κυρὰ Γρανσόν, ἀκουσ' ἐδῶ: ὁ Βαροδάς, ὁ φίλος μου Βαροδάς, συνελήφθη ὡς δολοφόνος!...

— Χριστὸς καὶ Παναγιᾶ!... Καλέ, θᾶνε ψέμμα τῆς ἐφημερίδος, χωρὶς ἄλλο!.. Μπορεῖ, καλέ, ὁ κύριος Βαροδάς νὰ κάμῃ;..

— Καὶ τὸ τερατῶδες εἶνε, ἐξηκολούθει ὁ κύριος Πολλέ, ἀναγινώσκων ἐκ νέου τὴν παράγραφον, ἣτις τὸν εἶχε ταράξῃ τόσο ἰσχυρῶς, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι διίσχυρίζονται ὅτι ὁ Βαροδάς ὡμολόγησε τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἴσως ὁ ἰδικὸς μας Βαροδάς... Εἶνε καὶ ἄλλοι ποῦ ἔχουν τὸ ἴδιον ὄνομα...

— Ἀλλὰ καθόλου... Βαροδάς, καθηγητὴς τῆς χημείας... Εἶνε αὐτός... σταθήτε, κυρὰ Γρανσόν, ἀληθινά, δὲν βλέπω πλέον καθαρά... Θέλετε νὰ τὸ ἀναγνώσετε σεῖς ἢ ἴδια μεγαλοφῶνως;...

Ἡ οἰκονόμος ἔντρομος ἔλαθε τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὅποιαν τῷ ἔτεινεν ὁ κύριός της, καὶ προσαρμόζουσα τὰ ὀμματοῦάλια ἐπὶ τῆς ρινὸς ἤρξατο ἀναγινώσκουσα διὰ τῆς ὀλίγων τρομῶδους φωνῆς της:

«Καθ' ἣν στιγμὴν τίθεται τὸ φύλλον ἡμῶν ὑπὸ τὰ πιεστήρια, μανθάνομεν ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἄννης, ὅστις πλήξας διὰ μαχαίρας κύριόν τινα Καριβέρ, μεσίτην, ἐπήνεγκεν αὐτῷ τὸν ἀμεσον θάνατον, παρεδόθη μόνος εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ ὡμολόγησεν ὅτι εἶνε ὁ δράστης τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματος. Οὗτος εἶνε Βαροδάς τις, καθηγητὴς τῆς χημείας, γνωστὸς φαίνεται ὡς ἐντιμώτατος ἄνθρωπος. Ἀγνοοῦμεν ἀκόμη τὸ ἐλατῆριον τοῦ φόνου τούτου, οὕτινος χθὲς ἐδώσαμεν τὰς πρώτας λεπτομερείας. Ὁ Βαροδάς προσφυλακίσθη καὶ θὰ ἐξετασθῆ αὔριον ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.»

— Γρήγορα, τὴν ἐφημερίδα τῆς χθὲς! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Πολλέ. Διότι, ἀληθινά, σχεδὸν μοῦ διέφυγεν αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καριβέρ... μεσίτης!... Πῶς ἠδύνατο νὰ τὸν γνωρίζῃ ὁ Βαροδάς;... Καὶ ἔπειτα... καὶ ἔπειτα... εἶνε ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ ἐγκλημα, αὐτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν τίμιος ἄνθρωπος.

Ἡ κυρία Γρανσόν ἐν σπουδῇ εἶχε δράμη εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ κυρίου της, ἐνθα αἱ ἐφημερίδες ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν ἐφυλάσσοντο ἐν εἰδικαῖς θήκαις, ἐπιμελῶς τεταγμέναι.

Δὲν ἐκοπίασε λοιπὸν πολὺ ἵνα εὕρη τὴν ἐφημερίδα τῆς προτεραίας.

Ὁ κύριος Πολλὲ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν της, τὴν ἤνοιξε πυρετωδῶς, καὶ ἐκτείνας αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἤρξατο ἀναγινώσκων, στηριζὼν τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἰδοὺ τί εἶχε δημοσιευθῆ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγκλήματος :

«Σήμερον τὸ πρωτὶ ὁ οἰκοφύλαξ τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Ἀννης, 128, ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα, ἵνα φέρῃ κατὰ τὸ σῆμα τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν διαφόρων ἐνοικιαστῶν του, ἐξεπλάγη βλέπων ὅτι ἡ θύρα τοῦ κ. Κ., μεσίτου διαφόρων ὑποθέσεων, ἦτο ἡμινηνεφγμένη, πράγμα, ὅπερ τῷ ἐφάνη παράδοξον, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐγνώριζε τὰς δυσπίστους ἔξεις τοῦ ἐνοικιαστοῦ τούτου. Ἐκρούσε πρῶτον ἐλαφρῶς τὴν θύραν, εἶτα δ' ἐσήμανεν ἰσχυρῶς καὶ, μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσεέλθῃ.

Μόλις ὡς εἰσεχώρησεν εἰς τὸν πρόδομον, καὶ εὐθὺς εἶδεν ἐκτάδην ἐπὶ τῶν νώτων, ἔμπροσθεν τῆς θύρας, ἦτις φέρει εἰς τὸ κύριον δωμάτιον, τὸ σῶμα τοῦ κ. Κ., ἐν τῷ μέσῳ λίμνης αἵματος. Τρομάξας ἐφώναξε, καὶ ἄλλοι ἐνοικιασταὶ προσέδραμον. Ἀνήγειραν τὸν δυστυχεῖ, ἀλλ' ἤδη τὸ σῶμα ἦτο ψυχρὸν, καὶ ἐξηκριθῶσαν, ὅτι εὐρεῖα πληγῇ, ἐν ἣ ἔμεινε ἀκόμη μάχαιρα, ὑπῆρχε κατὰ τὸν αὐχένα. Ὁ θάνατος βεβχίως εἶχεν ἐπέλθῃ ἐν ἀκαρεῖ.

Ἐκ τῆς ταχυτάτης δ' ἐρεύνης, εἰς ἣν προέβησαν, φαίνεται προκύπτει, ὅτι χθὲς περὶ τὴν δεκάτην τῆς ἐσπέρας, ἠκούσθη ἡχος κώδωνος εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου Κ... Ὁ ἐνοικιαστής, ὅστις κατοικεῖ ἐν τῷ αὐτῷ μεσαναθάρῳ, καὶ οὐ ἐν τῶν δωματίων συνέχεται μετὰ τοῦ γραφείου τοῦ μεσίτου, διέκρινε ὀρόρουδον δύο φωνῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο ἐρίζουσαι βιαίως, εἶτα δὲ τὰ πάντα ἐπαυθῆσαν εἰς τὴν σιγῇ. Ἰσως ἐν τούτοις ὁ αὐτὸς ἐνοικιαστής ἤκουσεν — ἀλλὰ δὲν τὸ βεβαίως μετὰ θετικότητος — βαρὺν κρότον, ὡσεὶ πίπτοντος σώματος.

Προσέτι δὲ οἰκογένειά τις, ἐπανερχόμενη κατὰ τὴν αὐτὴν ὄραν ἐκ τινος ὠδικοῦ καφείου ἐν τοῖς πέριξ, συνήντησεν εἰς τὴν κλίμακα ἀνθρωπὸν κατερχόμενον λίαν ταχέως, καὶ οὐτινος ἐλήφθησαν τὰ χαρακτηριστικὰ. Ἦτο νέος τις, ἐνδεδυμένος διὰ φαίου ἐπενδύτου, φορῶν πῖλον ὑψηλοῦ σχήματος, καὶ ἔχων ξανθὴν γενειάδα ἀρκετὰ δασεῖαν. Ἀλλὰ ὁ οἰκοφύλαξ, οὐτινος οὐδὲν εἶχε προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν, ἐσβесе τῇ αὐτῇ στιγμῇ τὸ φωταέριον, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς οἰκίας, οὕτως ὥστε οἱ μάρτυρες οὗτοι δὲν συμφωνοῦσιν ἐπὶ τῶν διαφόρων λεπτομερειῶν.

Τὸ θυμὸν δὲν φαίνεται νὰ ἦνε ἐκ τῶν

μᾶλλον ἀξίουςτάτων. Ὁ κύριος Κ., θὰ ἦτο εἰς ἐκ τῶν τοκογλυφικῶν ἐκείνων τύπων, τῶν λίαν πολυαριθμῶν ἐν Παρισίαις, καὶ οἵτινες αἰσχυρῶς ἐκμυζῶσι τοὺς υἱοὺς τῶν οἰκογενειῶν ἢ τοὺς ἐν στενοχωρίᾳ εὐρισκομένους ἐμπόρους. Ὁ δὲ εἶχεν ἤδη καταδικασθῆ ἐπὶ τοκογλυφίᾳ εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον. Πιστεύουσι λοιπὸν ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ τινος τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαπατηθέντων, ὅστις ἤθελεν ἐκδικηθῆ αὐτόν. Μέχρι τοῦδε, ὡς λέγεται, οὐδὲν ἔγνω κλοπῆς ἀνεκαλύφθη. Ἄλλως τε, ἡ ἔρευνα διεξάγεται δραστηρίως ἡ ἀστυνομία κατέχει σπουδαῖον τεκμήριον. Ἡ ἐν τῇ πληγῇ ἀπολειφθεῖσα μάχαιρα δὲν εἶνε κοινὸν ὄπλον. Εἶνε πολυτελὲς ἐγχειρίδιον με ἀρχικὰ γράμματα. Ὁ κρατήσωμεν τοὺς ἀναγνώστους μας ἐνημέρους εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἦτις προξενεῖ, ὡς ἐννοεῖται, συγκινήσιν τινα εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην, τὴν τόσον πολυκίνητον καὶ πολυἀνθρωπὸν.»

Ὁ κύριος Πολλὲ εἶχεν ἀναγνώσῃ βραδέως, μετὰ πολλῆς φροντίδος, μελετῶν ἐκάστην γραμμὴν, ἐκάστην λέξιν.

Ἐξαίφνης δ' ἀνεφώνησε πλήττων τὸ μέτωπόν του :

— Ἀλλὰ συλλογίζομαι ! ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἐννοίαν. Ἄς ἴδωμεν, δὲν εἶμαι τρελλός, τί διάβολο. Ἡ ἡμερομηνία τῆς ἐφημερίδος ; Μάλιστα... αὐτὸ εἶνε... τὸ ἐγκλημα διεπράχθη τὴν πέμπτην... εἰς τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας... Ἐλοιπὸν ! εἰς τὰς δέκα τῆς ἐσπέρας ὁ Βαρδῆς ἦτο ἐδῶ...

— Ἀλλὰ βέβαια, κύριε, καὶ μάλιστα δὲν ἀνεχώρησε παρὰ ὕστερα ἀπὸ τὰς δέκα καὶ μισή...

— Δός μου τὸ βιβλίον τοῦ ζατρκίου...

Ἐστρεψε ταχέως τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς ζητούμενης σελίδος :

— Ἰδοὺ... τρεῖς παιγνίδια τὸ πρωτὸν ἐκέρδησα ἐγὼ, τὰ δὲ δύο τελευταῖα ὁ Βαρδῆς, καὶ ἡ μάχη μάλιστα ὑπῆρξε πεισματῶδης. Ἐτελειώσχημεν εἰς τὰς δέκα καὶ τέταρτον... Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ εἶνε εἰς τὰς δέκα εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίας Ἀννης. Ὅσον διὰ τὸν ἐαυτόν μου δά, δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδὲ αὐτῆς τῆς ἀποδείξεως. Τὸν γνωρίζω πολὺ καλά !... Ἀλλὰ ἡ δικαιοσύνη !... Καὶ ὠμολόγησε, λέγουν, τὰ πάντα ! Πῶς ; Ἐγκλημα, τοῦ οἵου εἶνε ἄθως. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τρέλλα ! Τὸ μπαστοῦνί μου, τὸ καπέλλο μου ;

— Ἐξέρχεται ὁ κύριος ! ἀνεφώνησεν ἐκπληκτος ἡ κυρία Γρανσόν.

— Καὶ νομίζετε λοιπὸν, ὅτι θὰ ἠδύναμην νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς νὰ πληροφορηθῶ καλῶς διὰ τὰ συμβαινόντα ; Ὁ ἀγκητός μου, ὁ καλός μου Βαρδῆς !... Ἐν τούτοις, αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου ἡσυχώτερον. Δέκα ἡ ὄρα, δέκα, διάβολο !

Ὁ κύριος Πολλὲ, ταῦτα λέγων, περιεβάλλετο τὸν ἐπενδύτην του περιτυλισσόμενος ὅσον τὸ δυνκτὸν κάλλιστα.

Ἡ κυρία Γρανσόν εἶχε πλησιάσει εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνεφώνει ζωηρῶς χειρονομοῦσα :

— ὦ ! κύριε, χιονίζει πολὺ ! Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ βγῆτε ἔξω με τέτοιο καιρὸ.

— Ὅ, τι θέλει ἄς κἀνῆ, ἐγὼ θὰ ἐξέλθω !

Καὶ χωρὶς πλέον νὰ συζητήσῃ, ἐνέπηξε τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Γ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρία Χρυσάνθη Σφαέλου, Βιρήνη Σπ. Μιχάλη, Κάτε Ἰακωβάτου, Αἰκατερίνη Πυλαρινοῦ Βουταινᾶ, Ἐλένη Σαμαριώτου καὶ κκ. Περικλῆν Μανδράν, Ἀγ. Ἀντωνέλλου, Ἀντ. Γαίταν, Δ. Συγγούρου, Διον. Ἀβλιγόν, Ἀναστ. Μαρκέττου, Σπυρ. Βλάχον, Ἀνδρ. Τ. Πριτεντέρην, Γεράσ. Ν. Δαλλαπόρταν, Παναγὴν Μηνιάτην, Σάββαν Γ. Κουρούκην, Π. Κ. Παππαδάτον, Μ. Ι. Μελιδόνην, Σ. Α. Κατσαῖτην, Νέστορα Δαμουλιάνου, Ἰω. Δ. Ξένου, Νικ. Γ. Γαβριλλῆν, Ζήσιμον Μελιδόνην, Ἀδελφὸς Μαρκέττου, Γεώργ. Γ. Κουρούκην, Ι. Δαλλαπόρταν, Εὐθύμιον Πετρίτην, Θεασὺβ. Παναγόπουλον, Ἰωάν. Σόλων, Ἀδρ. Ἀριστάρχην, Ἀγγελον Σίμον, Νικὸλ. Καφεζέλην, Γεωργ. Κλιταίνικον, Ἀλκιβιάδην Βουτιά καὶ Κωνστ. Λεοντρούπουλον, Συνδρομαῖ ἡμῶν ἐλήφθησαν. — κυρίαν Παγώναν Γ. Καραβία. Ἐνεγράφητε. Ἀποδείξεις καὶ φύλλα Ἐκλεκτῶν ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Ι. Κουρνεῖτην καὶ Ποιήματα ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Κοκλῆν. Ἐλείποντα ἀπεστάλησαν. Διεύθυνσις σας διορθώθη. — κ. Κ. Ρέγκον Ἐγράψαμεν. — κ. Δ. Χ. Ἀδάμ. Φύλλα Ἐπομημονεμάτων ἀπεστάλησαν. — κ. Πέτρον Γ. Παράκη. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Καρανιδόν. Κραγιόβαν. Ἀπεστάλησαν διὰ ταχυδρομικοῦ δέματος. Ἐγράψαμεν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ τυναθεῖται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φροῦριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλία μυθιστορίας Εὐγενείου Σῆς δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτοι Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. 3.70 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία P. Sonson de Terrail δρ. 2.70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2.80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεδάργου, μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία Η. Emille Chevalier δρ. 4.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνας, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 4.70 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ, δρ. 4. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Ἡ Ἐλμά, ἦτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ Πονσὸν δὲ Τεράιλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαξία Ἀριθμὸς 43, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4. — Ἐξμολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενίτριας δρ. 4.40. — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 2.20 — Ἰστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 4.30 — Τὰ ἔγγραφα ἐνὸς Κακουρηγίματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου μετ' εἰκόνων, δρ. 4.70. — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιόδαι ἐν Περσῶν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30. — Παρισίων Ἀπόκρυφα, μυθιστορία Εὐγενείου Σῆς, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10) δρ. 6. Ἡ καλύβη τοῦ Θωμᾶ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτης Στόβης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50.